

SAOPŠTENJE SAVEZA JEVREJSKIH OPŠTINA ZA JAVNOST

FREE PALESTINE – POZIV NA GENOCID

Australija obeležava sedam dana od stravičnog terorističkog napada na plaži Bondi u Sidneju. Prve večeri Hanuke, praznika svetlosti, Jevreji koji su se sa svojim porodicama okupili da proslave praznik, surovo su pobijeni. Gnusan napad poslužio je između ostalog i kao podsetnik svetu i nama da Jevreji nemaju pravo da žive bezbedno, dostojanstveno i ravnopravno kao svi drugi građani na mestu koje su izabrali da im bude dom. Ne možemo prihvatiti stvarnost u kojoj su Jevreji, u vreme proslave jevrejskih praznika, prisiljeni da strahuju za svoje živote bilo na otvorenom prostoru, bilo u svojim molitvenim domovima. Za nas je bolna činjenica da je žestok antisemitski narativ postao opšte društveno prihvatljiv i poželjan. Posledica toga je da je Izrael postao otelotvorenje đavola u očima mnogih ljudi. Gnusan zločin u Sidneju upravo svedoči o tome. I zločin u Mančesteru. I mnogi drugi...

Antisemitski narativ je obezbedio ćutanje Evrope tokom Holokausta... Hoće li svet ponovo začutati kad novi Holokaust usmeri svoju oštricu uništenja na Jevreje Izraela?

Čujem sve češće da se to što se desilo u Sidneju može ponoviti i u Beogradu. Ne prestajem da se pitam da li se u Srbiji već primio narativ koji bi mogao da stvori uslove za isti napad kao u Sidneju, jer činjenica je da su višegodišnji antisemitski protesti protiv Izraela na ulicama Sidneja doveli do ubistva nedužnih Jevreja u Sidneju. Živimo u eri demokratije koja zastupa i podržava slobodni protok ideja, čak i onih opasnih koje mogu da odnesu prevagu.

U nastavku prenosim nekoliko primera narativa kod nas koji se tiču Izraela:

I Saopštenje studenata u blokadi Fakulteta dramskih umetnosti o saradnji republike Srbije sa

TZV. DRŽAVOM IZRAEL

Jedan od mehanizama kojim država Izrael vrši uticaj na druge zemlje je putem svojih diplomatskih tela, samim tim, u saradnji sa ambasadom tzv. Države Izrael, Dom omladine u Beogradu je planirao održavanje manifestacije „Dani izraelskog filma“, pod degutantnim sloganom „Ljubav i brak“. Planirati ovakav događaj u ovom trenutku nije samo moralno poražavajuće – to je otvorena podrška genocidu.

II Plenum studenata arhitektonskog fakulteta u blokadi osuđuje saučesništvo Srbije u genocidu nad palestinskim narodom.

Cionizam – ideologija na kojoj počiva izraelski režim – jeste kolonijalna i nasilna politika koja desetlećima uništava živote Palestinaca. Kada Skupština Beograda menja imena ulica po želji izraelske ambasade – ulicu u Zemunu naziva po Teodoru Herclu, ocu ideje stvaranja jevrejske

države i osnivaču cionizma, *to nije „neutralan čin“ – to je politička poruka podrške okupaciji. ...* Kao i mnoge generacije pre nas, znamo da je borba za slobodnu Palestinu deo šire borbe protiv kolonijalizma, aparthejda i fašizma – ovde i svuda. Zahtevamo: *Prekid svih vojnih i političkih odnosa sa izraelskim režimom. Jasno izražavanje Srbije protiv genocida.* Pozivamo sve studente, radnike i slobodnomisleće ljude da dignu glas.

III Institut za filozofiju i društvenu teoriju

Pozivamo vas da prisustvujete panel diskusiji „Gaza: misliti i delati u vreme genocida“ koju organizuju CriticLab i Yugolab Instituta za filozofiju i društvenu teoriju. Diskusija je posvećena genocidu u Gazi i ulozi akademske zajednice u suočavanju sa ovim nasiljem.

IV Plenum studenata u blokadi Fakulteta primenjenih umetnosti

Najoštrije osuđujemo sistemsku represiju, etničko čišćenje i genocid koje sprovodi država Izrael. Od osnivanja države Izrael 1948. godine, koje je podrazumevalo prinudno raseljavanje više od 700.000 ljudi, narod Palestine je kontinuirano izložen politici aparthejda i tretmanu građana drugog reda. Od Gaze, u kojoj se trenutno vrši genocid, do Zapadne obale i Istočnog Jerusalima, gde ljudi svakodnevno ostaju bez domova i moraju prolaziti kroz vojne kontrolne punktove kako bi došli do posla, jasno je da je vreme da se svaki oblik ugnjetavanja okonča.

V Saopštenje studenata Filozofskog fakulteta u blokadi povodom palestinskog pitanja

...Nemamo uvid u zvanično donete planove Izraela sem onih izjava koje javno daju izraelski zvaničnici, ali na osnovu tih izjava, i na osnovu onoga što vidimo sopstvenim očima, dopustite nam da kažemo kako smatramo da događaji u Gazi mogu biti okarakterisani kao zločin genocida.

U amfiteatru Filozofskog fakulteta je dugo stajao natpis *Free Palestine*.

Studentskim plenumima dominiraju dva narativa. Narativ da je Izrael kolonijalna država i narativ da Izrael sprovodi genocid u Gazi.

Narativ da je Izrael kolonijalna, imperijalistička država naseljenika, uporediva sa aparthejdom Južne Afrike, je izmišljotina ravna npr. izmišljotini da su Srbi kolonizovali Kosovo posle I Balkanskog rata. Izrael je demokratska zemlja nastala na maloj teritoriji koje su joj 1948. odredile UN i koje je u trenutku priznanja države Izrael bila već naseljena prvenstveno jevrejskim stanovništvom. Počevši od 1880-ih Jevreji su naseljavali teritoriju Izraela, bežeći od antisemitizma kolonijalne Evrope i muslimanskih država Srednjeg istoka i Severne Afrike. Došli su u nekadašnju Judeju koju su Rimljani nakon dva genocida nad Jevrejima nazvali imenom Palestina, kako bi upotpunili genocid brisanjem imena naroda iz geografske odrednice. Vraćali su se kući bez ikakvog oružja imperijalizma. Jevreji su, iako proterivani od Rimljana nakon rušenja Drugog hrama 70. godine n.e., u kontinuitetu živeli na svojoj zemlji uprkos svim teškim i diskriminatornim uslovima u kojima im je bivalo zabranjivano da žive u Jerusalimu. Tu su bili i u Rimskom i kasnije u Osmanskom carstvu. Zemlja koju su obrađivali nije bila oteta od pravih

vlasnika silom, konfiskacijom ili kolonijalnim zakonom. Bila je kupljena, uglavnom od veleposednika koji tu uopšte nisu živeli, i to za pošten i vrlo često precenjeni iznos. Martin Buber, čovek koji je snažno podržavao prava Palestinaca, u otvorenom pismu Mahatmi Gandiju napisao je 1939. godine: „Naši naseljenici nisu ovamo došli kao kolonisti sa Zapada, nisu očekivali da domoroci rade posao za njih; sami su podmetnuli leđa i orali, trošili svoju snagu i krv da bi učinili da zemlja bude plodna.“ Zemlja koju su namerili da obrađuju nije bila bogata prirodnim resursima kao što su nafta ili zlato, ili strateški pozicionirana na trgovačkom putu. To je bio materijalno bezvredan komad zemlje koji je za Jevreje imao neprocenjiv verski, istorijski i porodični značaj. Ti jevrejski radnici nisu bili imperijalisti i kolonizatori nego izbeglice iz ugnjetačkih režima. Izbeglice koje su pokušavale da pronađu novi život na mestu gde su nekada živeli njihovi preci. To su činjenice koje bi mladi akademski građani Srbije trebalo da znaju, ako ne žele da budu izjednačeni sa statistima koji statiraju prilikom snimanja masovnih filmskih scena.

Narativ o genocidu pretvara Izrael, državu koja nedužne civile čuva više od bilo koje strane u konfliktima sličnih proporcija, u državu koja sprovodi genocid. U međuvremenu, teroristi i članovi Hamasa, koji javno govore o svojim namerama da istrebe Jevreje, postaju „borci za slobodu“. Laži tog tipa zastupaju ekstremni levičarski aktivisti i islamski antiizraelski propagandisti, kao i radikalni profesori na mnogim svetskim univerzitetima. Ovaj rat, u kojem je arapska strana neprekidno, nelegalno i agresivno ciljala civile, dok je izraelska strana neprekidno, legalno i odbrambeno odgovarala napadima na vojne ciljeve, počeo je još 1929. godine, daleko pre priznanja države Izrael. Tada je izvršen dobro planiran i pažljivo koordinisan masakr šezdesetoro jevrejske dece, žena, staraca i drugih nenaoružanih civila koji su živeli u biblijskom gradu Hebronu, u kojem su Jevreji živeli neprekidno od kako postoji istorija. Masakr iz 1929. bio je najava budućih pokolja civila koji su usledili – vrlo slično Kristalnoj noći koja će se dogoditi devet godina kasnije, a koja je bila najava Holokausta. To je takođe bio prvi slučaj „etničkog čišćenja“ u Palestini, pošto su svi Jevreji iz Hebrena ili bili ubijeni ili izbačeni iz grada u kome su Jevreji živeli hiljadama godina. Od kraja rata 1967. isključivi fokus palestinske agresije bili su civili, kako unutar Izraela tako i u celom svetu. Globalni terorizam je počeo 1968. „ne kao poslednje sredstvo protiv okupacije“, kako teroristi vole da maskiraju prave motive svog terorizma, nego kao isključivi način na koji se arapska strana bori protiv Jevreja, – zapravo kao nastavak nelegalne i nemoralne taktike koju Arapi neprekidno koriste od samog početka sukoba. Palestinski civili jesu stradali u ratu koji traje već sedamdeset i sedam godina, ali njihov broj je neznatan u poređenju sa brojem Palestinaca i Arapa koje su tokom tog istog perioda pobili njihovi sunarodnici, Jordanci, Sirijci, Iračani i Iranci. Pri tom se ne uzima u obzir činjenica da se u civilne palestinske žrtve ubrajaju i bombaši samoubice, oni koji su skrivali i pružali podršku teroristima, oni koji su konstruisali bombe, obučavali i regrutovali bombaše samoubice, itd. Štaviše, palestinske civilne žrtve su prvenstveno stradale zbog toga što su se teroristi skrivali među njima, dok su izraelski civili stradali kao posledica direktnog napada na njih od strane palestinskog Hamasa. Kada Palestinci stradaju u legitimnom naporu Izraela da odbrani sebe i svoje građane i spreči terorizam, Izrael izražava žaljenje. Kada stradaju nedužni izraelski civili, Palestinci slave i raduju se. U više slučajeva je Hamas ubio sopstvene civile tako što rakete namenjene izraelskim civilima, nikad nisu stigle do odredišta nego su pale ranije i ubile palestinske civile. To nikad nije bilo medijski pokriveno. Ne tako davno došlo je do jedne takve eksplozije na parkingu bolnice u Gazi, za koju je lažno optužen Izrael, i to je odmah medijski

pokriveno. Demonstranata koji pune ulice Njujorka, Londona, Pariza i San Franciska nigde nema kada palestinski teroristi pobiju jevrejsku decu. Hamas često koristi decu starosti 14, 15, 16 i 17 godina, a takođe i žene, kao svoje teroriste. Po međunarodnom zakonu ta „deca“ i žene se smatraju boricima – što oni i jesu. Hamas se sa jedne strane hvali da u svoje redove regrutuje žene i decu, a onda, kad se oni raznesu, njih ubraja u civilne žrtve. Mediji nekritički uzimaju i prihvataju preterane brojke civilnih žrtava koje im servira Hamas. Umesto da ponavljaju lažne „statističke“ podatke da polovinu stanovništva Gaze čine deca, trebalo bi da obaveste javnost da mnoga od te „dece“ pucaju iz pušaka, grade terorističke tunele, ispaljuju rakete i kidnapuju izraelsku decu i bebe. Hamasov scenario je jasan i rukovodi se isprobanom taktikom koja se decenijama unazad pokazala izuzetno uspešnom.

1. Napasti izraelske civile;
2. Zatim sačekati snažan odgovor Izraela i iskoristiti ga medijski na sledeći način:
3. Koristiti sopstvene civile kao ljudske štitove;
4. Proizvesti što veću kolateralnu štetu koja se ogleda u gubitku života palestinskih civila dok izraelska vojska pokušava da pronađe i onesposobi Hamasove teroriste;
5. Na osnovu toga tražiti da međunarodna zajednica i svetski mediji osude Izrael;
6. Zahtevati prekid vatre;
7. Iskoristiti prekid vatre za novo naoružavanje i pripremiti se za sledeći ciklus.

Da li Evropa i svet ovo ne vide ili ne žele da vide? Podsetimo se zlokobnog ćutanja sveta tokom Holokausta. Odakle ovi narativi kojima su zaražene i naše visokoškolske ustanove, kao što je npr. nazivanje Izraela **tzv. državom Izrael**? Da li je to praćenje trendova svetskih univerziteta? Na početku studentskih demonstracija strane zastave nisu bile dozvoljene, dok sada dominira palestinska zastava koja je bila okačena na zgradi rektorata. Danas palestinska zastava u stopu sledi ovaj narativ i postala je njegov neodvojiv deo. Kao i slogan „**From the river to the sea Palestine will be free**“. To što ova parola podrazumeva brisanje miliona Jevreja sa mape sveta izgleda da nikoga previše ne uzbuđuje. Ili naši budući akademski građani nisu upoznati sa pravim značenjem ovog bojnog pokliča Hamasa.

Alen Deršović je pisao o tome da su čak i pre izraelskog vojnog odgovora na masakr koji se dogodio 7. oktobra 2023, pristalice Hamasa u Sjedinjenim američkim državama, i po celom svetu, okrivile Izrael za masovno ubistvo sopstvenih civila i dece. Taj lajt motiv se mogao čuti i na kanalima domaćih TV stanica.

Studentske grupe na Harvardu, Jejlu, pri Siti univerzitetu u Njujorku, na Kolumbiji i drugim najvećim i najvažnijim učilištima, izdale su objave kojima se podržavaju Hamasove ubice i silovatelji. Stotine studenata na Harvardu izdale su sledeću krvnu klevetu u ime više od 30 organizacija, uključujući i Amnesti International na Harvardu:

„Mi, potpisane studentske organizacije, smatramo izraelski režim u potpunosti odgovornim za nasilje koje se odvija... jedini koga treba kriviti je taj aparthejd režim.“

Slično su objavile i druge studentske grupe širom SAD. Mnogi članovi i administratori fakulteta podržavaju – zapravo ohrabruju – tu pristrasnost i zapanjujuće nepoznavanje činjenica koji boje studentske narative. Sve što se dešava danas dešavalo se i decenijama unazad, i pre nego što je

Izrael odgovorio na masovno ubijanje svojih civila. Hamas dobija podršku kada otvoreno, ogoljeno, ničim izazvano ubija Jevreje civile, kada kamerama snima i slavi kidnapovanje beba, starica, žena i dece, spaljivanje beba u kolevkama, silovanje, odsecanje glava i sakaćenje civila. Prestiž Hamasa na radikalnoj arapskoj i muslimanskoj ulici dramatično je porastao, a podrška u Gazi i na Zapadnoj obali je dostigla vrhunac. Hamas je izvojevao medijsku pobjedu demonstrirajući zverstva i varvarstvo. Izrael je izgubio pokazujući slabost, čak i kad se ona ispoljila kao humanost. Ako Izrael popusti pred lošim i pogrešnim zahtevima za prekid vatre, u ishodu će vremenom biti više a ne manje žrtava među civilima.

Danas, po prvi put u istoriji, antisemiti poriču da su antisemiti. Jasno je da je samo došlo do promene retorike. Hitler i Ajhman su učinili da termin 'antisemita' postane generalno gadan, a time i neupotrebljiv, bar do nedavno. Oni koji su sebe pre Holokausta nazivali antisemitima, a sigurno da su ih i drugi tako zvali, sada koriste termin 'anticionista'. Anticionizam je jedinstven samo u jednom: to je prvi oblik mržnje prema Jevrejima koji poriče da mrzi Jevreje.

Uzmimo analogiju koju je upotrebio Denis Preger i primenimo je na srpski narod. Može li iko da porekne da su Srbi nacija? Može li iko da radi na uništenju Srbije a da sve vreme tvrdi da nije neprijatelj srpskog naroda – zato što ne mrzi sve Srbe? Takvo je pitanje, očigledno, apsurdno. Ukoliko poričete srpsku naciju, i bilo kakva prava Srba na njihovu domovinu, ako težite uništenju Srbije, bez obzira koliko iskreno tvrdili da volite neke Srbe, vi ste neprijatelj srpskog naroda. Potencijalni ekvivalent termina *anticionista* bio bi izraz *srbijofob*, osoba koja nema ništa protiv Srba ali ne podnosi ideju Srbije kao države, negirajući time pravo Srbima da imaju svoju državu. Isto važi i za one koji poriču jevrejsku naciju i pravo Jevreja na svoju državu, i koji zastupaju uništenje države Izrael. Takvi su ljudi neprijatelji jevrejskog naroda, a termin koji opisuje njihove stavove, čak i kada se radi o ljudima koji iskreno vole neke Jevreje, jeste antisemitizam.

Verovatno je da bi anticionista odgovorio da analogija između Srbije i Izraela ne vredi, pošto 'srpsko' označava nacionalnost, dok 'judaizam' označava samo religiju. A pošto je judaizam samo religija, a cionizam nacionalni pokret, čovek može da bude protivan cionizmu bez toga da bude neprijatelj Jevreja ili judaizma. Ovaj argument nikako ne stoji. Kroz celu svoju dugu istoriju, jevrejska nacija odnosno narod, Bog i Tora su neodvojivi jedno od drugog. Rečima jednog drevnog jevrejskog teksta: "Bog, Tora i Izrael su jedno", i kao što se ruka ne može odseći od tela, a da telo ne iskrvari, tako se ova tri principa ne mogu otkinuti jedan od drugog. Jevrejsko samoodređenje kao nacije, sa domovinom u Izraelu, nije neko novo političko uverenje savremenih Jevreja, već suština judaizma od biblijskih vremena.

U ovo naše vreme mediji su jedno od centralnih poprišta svakog rata. Preko njih se vodi bitka za međunarodno javno mnjenje. Imajući na umu vojnu, profesionalnu i tehnološku inferiornost različitih džihadističkih pokreta, ne čudi što se ti isti pokreti u ratovima koje, po pravilu, sami izazivaju, prvenstveno opredeljuju za borbu za javno mnjenje, nastojeći da ishoduju pritisak građana supersila na politička rukovodstva istih, ne bi li te moćne svetske države ušle u rat na strani džihadista – ili, barem, sankcionisale njihove neprijatelje. Svega toga smo se nagledali kako u ratu u Republici Srpskoj i širom BiH, tako i u ratu na Kosovu i Metohiji – i upravo zbog toga je začuđujuće da danas neki pripadnici srpskog naroda, naroda koji je proteklih decenija bio glavna svetska žrtva sistematskog obeščašćivanja, blaćenja i klevetanja, tako olako nasedaju na iste propagandne trikove i emocionalne manipulacije kakve su korištene i još uvek se koriste

protiv njihovog vlastitog naroda. Nisu li pripadnici različitih palestinskih islamističkih terorističkih formacija (poput Hamasa), ili propalestinskih terorističkih organizacija (poput libanskog Hezbolaha), tokom građanskog rata u BiH počinili stravične masakre upravo nad srpskim civilima i ratnim i vojnim zarobljenicima? Biće dovoljno prisetiti se slučaja Vozuća i Kamenica. Hamas je odsecanje glava, kakvom smo svedočili u Izraelu 7. oktobra 2023, doslovce vežbao na Srbima. Jednako tako se Hasan Nasrallah, bivši vođa šijitskog Hezbolaha, kad god je hteo da istakne kako su se njegovi mudžahedini borili i za sunite, hvalio pred kamerama doprinosom njegovih boraca „bosanskom džihadu“. Strategija „sedmog oktobra“ (napadni jačeg, isturi vlastite civile u prvi plan i optužuj napadnutu stranu za genocid), iskopirana je nebrojeno puta na raznim ratištima u kojima su učestvovali džihadistički pokreti. Ona je već davno USPEŠNO primenjena i u građanskom ratu u BiH. Podsetimo se, Srebrenica je bila proglašena enklavom pod međunarodnom zaštitom i kao takva je trebala da bude demilitarizovana. „Pod nosom“ holandskih trupa, mudžahedini Naser Orić su pod okriljem noći napuštali „demilitarizovanu zonu“ i vršili masakre u okolnim srpskim selima, sejući strah, ubijajući sve pred sobom, silujući žene i izivljavajući se nad decom i dojenčadi, baš kao i njihovi ideološki naslednici i sledbenici u Gazi. Kao i mudžahedini Hamasa, internacionalni (palestinski, libanski i panarapski) i domaći (bošnjački) džihadisti iz Srebrenice su često odvodili sa sobom žive taoce. Većina tih srpskih taoaca kasnije je nađena mrtva, a neki se još uvek vode kao nestala lica. Baš kao što je Hamas svoj mučki krvavi napad na izraelski okrug Negev izveo na veliki jevrejski praznik Simhat Tora, tako su i bosanski mudžahedini (internationalni i domaći) uživali da organizuju masakre, pohare i pljačke okolnih srpskih sela baš na velike hrišćanske praznike. Srpski pandan izraelske sedmooktobarske traume je 7. januar 1993., kada su baš na srpski Božić mudžahedini počinili jezivi pokolj u Kravici. Cilj bosanskih džihadista bio je identičan cilju palestinskih džihadista, razjariti protivničku vojsku i izazvati što veću odmazdu, kako bi se ista koristila kao adut za direktnu intervenciju velikih sila na strani „ni krivih ni dužnih“ mudžahedina i stvarno nedužnih civila, iza kojih se ti vrli borci za Alahovu stvar uvek kriju. U srpskom slučaju manipulacija je i uspela. Nakon srpskog osvajanja Srebrenice usledila je međunarodna intervencija, a potom su Srbi u Hagu optuženi za genocid.

Nešto slično se desilo i na Kosovu i Metohiji gde su pripadnici terorističkih organizacija otimali ljude, vadili im organe, ubijali srpske civile, spaljivali kuće, uništavali verske objekte, pa je intervencija srpske vojske iskorišćena za NATO agresiju 1999. godine.

Poslednji događaj koji takođe predstavlja pandan izraelskoj sedmooktobarskoj traumi je martovski pogrom na Kosovu i Metohiji koji je trajao od 17. do 19. marta, 2004. godine, u kojem je proterano preko 4000 Srba, spaljeno 935 kuća i 35 sakralnih objekata, ubijeno i ranjeno više od 900 srpskih civila, pri čemu je izostala bilo kakva međunarodna reakcija, a čak se sve odvijalo pred očima međunarodnih snaga. Za ovaj pogrom do danas niko nije odgovarao.

U svim ovim događajima primarna meta nasilja su civili, što ove događaje jasno svrstava u kategoriju pogroma, odnosno terorističkog masakra.

Da farsa bude potpuna, danas se za genocid optužuju Srbi i Jevreji. Srpski i jevrejski narod, dva naroda koja su prošla dva najgora genocida u prvoj polovini prošlog veka, danas su jedina dva naroda o kojima se govori kao o genocidnim narodima. Najbolnije je što postoje Jevreji koji ne vide šta se radilo (i radi) Srbima, i Srbi koji ne vide da se danas to isto radi Jevrejima.

Neshvatljivo je da su studentski plenumi prihvatili ideološke postavke Hamasa i pišu o Izraelu kao o *tzv. Državi Izrael*, dakle državi koja je nelegitimna. Imajući na umu činjenicu da Srbija ima diplomatske odnose sa Izraelom, postavlja se pitanje šta državne institucije poput različitih fakulteta treba i moraju da učine kako bi se sprečio jaz između zvanične državne politike i privatnih izgređa na državnim ustanovama?

Hamas je palestinska grana Muslimanskog bratstva, najradikalnije džihadističke islamističke organizacije u svetu, osnovana krajem osamdesetih godina u Pojasu Gaze. Godine 1988. Hamas je objavio svoju Povelju u kojoj je artikulisan budući način ratovanja protiv Izraela. U Povelji piše da je rat za oslobođenje Palestine **verski rat** koji se može rešiti samo **džihadom** i koji se ne može rešiti pregovorima. Da li je moguće da studenti nisu upoznati sa ovom Poveljom? Kako je moguće da dekani pomenutih fakulteta nisu reagovali na ove objave studentskih plenuma? Filozofski fakultet se naročito ističe profesorima koji učestvuju u širenju Hamasove ideologije, proglašavajući saradnju sa izraelskim univerzitetom kolaboracijom!

Vrhunac svega ovoga predstavlja *Predlog rezolucije Narodne skupštine o situaciji u Gazi i uvođenju mera ograničavanja Republike Srbije prema državi Izrael* u kojoj piše da izraelske snage u Pojasu Gaze sprovode genocid. Kada bi predlog bio usvojen, ovaj narativ na koji ukazujemo sa zebnjom, bi se odomačio u našem društvu, a posledice bi mogle biti nesagledive.

Plenum studenata Arhitektonskog fakulteta govori o tome *da je borba za slobodnu Palestinu deo šire borbe protiv kolonijalizma, aparthejda i fašizma – ovde i svuda*. Plenum zapravo govori o globalizaciji te borbe, **ovde** – u Srbiji i **svuda** – na svetskom nivou, npr. u Australiji. Da li ćemo uskoro *ovde* u Srbiji slušati i parole o *globalizaciji intifade* koje se uveliko koriste *svuda* na drugim mestima? Studenti ovog fakulteta pišu u nastavku – *Zahtevamo: Prekid svih vojnih i političkih odnosa sa izraelskim režimom. Jasno izražavanje Srbije protiv genocida*. Demokratska država Izrael u kojoj Arapi imaju svoje stranke u izraelskom parlamentu, Knesetu, i u kojoj Arapi zauzimaju mnoga istaknuta mesta u politici, sudstvu, zdravstvu, diplomatiji, obrazovanju i drugim sferama društvenog života, naziva se režimom, aparthejdom, genocidnom državom koja se pominje u kontekstu fašizma. Kakav sunovrat ovog i drugih studentskih Plenuma!

Slogan *From the river to the sea, Palestine will be free*, ili skraćeno *Free Palestine* odnosi se na istrebljenje Jevreja odnosno potpunu eliminaciju Izraela. To je poziv na genocid!

Predsednik Radnog odbora SJOS

Rabin Srbije Isak Asiel